

Wybrane elementy praktyki projektowania oprogramowania
Wykład 04/15
JavaScript, funkcje

Wiktor Zychła 2018/2019

1	Spis treści	
2	Funkcje	2
2.1	Przekazywanie argumentów do funkcji.....	2
2.2	Zmienne lokalne	2
2.3	Zwracanie funkcji z funkcji i przekazywanie funkcji do funkcji, domknięcia	2
2.3.1	Przykład 1	2
2.3.2	Przykład 2 – memoizacja	3
2.3.3	Przykład 3	3
2.3.4	Przykład 4 – IIFE.....	4
2.4	this, call, apply, bind.....	5
3	Iteratory, generator	8

2 Funkcje

Javascript jako język funkcyjny posługuje się pojęciem funkcji jako obiektem pierwszoklasowym.

Podczas wykładu omówimy następujące elementy programowania funkcyjnego:

2.1 Przekazywanie argumentów do funkcji

- Domyślne wartości argumentów
- Zmienna liczba argumentów
  - Za pomocą obiektu [arguments](#)
  - [Za pomocą operatora rozrzucania](#) – w tym miejscu zrobimy szerszą dygresję o [przypisaniach destrukuryzujących](#)

2.2 Zmienne lokalne

- [Hoisting](#)
- Domyślny zasięg zmiennych – funkcyjny
- Zasięg blokowy – [var vs let](#)

2.3 Zwracanie funkcji z funkcji i przekazywanie funkcji do funkcji, domknięcia

Po podstawowym przykładzie programowania funkcyjnego, skupimy się na mechanizmie domknięć ([closures](#))

Omówione zostaną podstawowe przykłady domknięć:

2.3.1 Przykład 1

Funkcja która może zostać wywołana dowolną liczbą razy – tu domknięcie jest użyte do zapamiętania akumulatora:

```
function sump(x) {  
  
    var _sum = x;  
    var _f = function(y) {  
        _sum += y;  
        return _f;  
    }  
  
    _f.valueOf = function() {  
        return _sum;  
    }  
  
    return _f;  
}  
  
console.log( sump(4)(5)(6) + 1 );
```

2.3.2 Przykład 2 – memoizacja

```
function fac(n) {  
  
    if ( n > 0 ) {  
        return n*fac(n-1);  
    } else {  
        return 1;  
    }  
}  
  
function memoize(fn) {  
  
    var cache = {};  
  
    return function(n) {  
  
        if ( n in cache ) {  
            return cache[n]  
        } else {  
            var result = fn(n);  
            cache[n] = result;  
            return result;  
        }  
  
    }  
}  
  
var memofac2 = memoize(fac);  
  
console.log( memofac2(5) );  
console.log( memofac2(6) );
```

2.3.3 Przykład 3

Częściowa aplikacja funkcji

```
function sumpartial( x ) {  
    return function( y ) {  
        return x + y;  
    }  
}  
  
var sum1 = sumpartial(1);  
  
console.log( sum1(2) );
```

Ogólniejsze podejście umożliwia utworzenie częściowej aplikacji funkcji z dowolnego wywołania, tzw. [częściowa aplikacja funkcji](#)

```
function sum2(x,y) {
  return x + y;
}

function partial(fn, ...args ) {
  return function( ...brgs ) {
    return fn( ...args, ...brgs );
  }
}

var sum1 = partial(sum2,1);

console.log( sum1(2) );
```

Najogólniejsze podejście to tzw. [rozwijanie funkcji \(currying\)](#) w którym częściowa aplikacja jest możliwa dla każdego argumentu z osobna (wywołanie z n argumentami zamienia się na n wywołań z jednym argumentem)

```
function sum3(x,y,z) {
  return x + y + z;
}

function rec(fn, i, args) {
  if ( fn.length == 0 ) return fn;

  if ( i < fn.length ) {
    return (x) => {
      args.push(x);
      return rec(fn, i+1, args);
    }
  } else {
    return fn(...args);
  }
}

function curry(fn) {
  return rec(fn, 0, []);
}

var currysum3 = curry(sum3);

console.log( currysum3(1)(2)(3) );
```

2.3.4 Przykład 4 – IIFE

Technika IIFE ([Immediately-Invoked Function Expression](#)) jest symptomatyczna dla funkcyjnego stylu programowania w Javascript. Umożliwia wykonanie części pracy funkcji i ukrycie w zasięgu funkcji szczegółów implementacyjnych (w tym np. pomocniczych struktur danych). Typowo tej techniki używa się np. do bloków inicjujących.

```
var counter = (function () {
  var i = 0;

  return {
    get: function () {
      return i;
    },
    increment: function () {
      return ++i;
    }
  };
})();

console.log(counter.get());
counter.increment();
counter.increment();
console.log(counter.get());
```

W powyższym przykładzie, zmienna lokalna **i** jest współdzielona między metodami **get** i **increment** a ponieważ trafia w ich domknięcie to nie jest widoczna na zewnątrz. Z kolei dzięki IIFE, obiekt **counter** jest od razu gotowy do użycia, ponieważ za jego zainicjowanie odpowiada wartość funkcji która jest natychmiast wywołana po zadeklarowaniu.

2.4 this, call, apply, bind

W przeciwieństwie do innych języków z jednoznacznym **this**, które oznacza obiekt – właściciel wywołanej metody, w Javascript **this** zależy od sposobu wywołania funkcji.

W funkcji wywołanej bez tzw. wiązania, **this** odnosi się do obiektu globalnego

```
function foo() {
  return this.x; // ?
}

console.log( foo() );
```

W funkcji wywołanej z wiązaniem na obiekcie, **this** ma wartość referencji do tego obiektu

```
var person = {
  name: 'jan',
  say: function() {
    return `${this.name}`
  }
}
```

```
    }  
  }  
  
  console.log( person.say() );
```

O ile ten przykład może przywoływać intuicję z innych języków o tyle warto go uzupełnić rozszerzeniem, w którym ta sama metoda zostanie wywołana bez wiązania – wtedy obowiązuje pierwsza zasada:

```
var person = {  
  name: 'jan',  
  say: function() {  
    return `${this.name}`  
  }  
}  
  
var _f = person.say;  
  
console.log( _f() ); // brak wiązania!
```

Jak w takim razie wymusić wiązanie **this** w funkcji do wybranego kontekstu? Otóż okazuje się, że funkcję można wywołać nie bezpośrednio, tylko za pomocą **apply/call**, w którym pierwszym argumentem jest ... kontekst **this** w funkcji!

```
var person = {  
  name: 'jan',  
  say: function() {  
    return `${this.name}`  
  }  
}  
  
var _f = person.say;  
  
console.log( _f() ); // brak wiązania!  
console.log( _f.call(person) ); // jawne wiązanie!
```

Różnica między **apply** a **call** polega na tym że rzeczywiste argumenty wywołania są podawane albo przez tablicę (**apply**) albo przez listę argumentów oddzielonych przecinkiem (**call**)

```
function foo(y,z) {  
  return this.x + y + z;  
}  
  
var o = { x : 1 }  
  
// apply - jeden argument: tablica argumentów  
console.log( foo.apply( o, [1, 2] ) );
```

```
// call - lista argumentów
console.log( foo.call( o, 1, 2 ) );
```

Z kolei bind to operator który z funkcji zwraca funkcję o tej samej sygnaturze, ale z dowiązanym **this**:

```
function foo(y,z) {
    return this.x + y + z;
}

var o = { x : 1 }

var _foo = foo.bind(o);

console.log(_foo(1,2));
```

3 Iteratory, generatory

[Iterator](#) to funkcja bezargumentowa która zwraca obiekt, który ma jedno pole, **next**, które jest funkcją zwracającą obiekt o polach **value** i **done**. W najwnej implementacji

```
function createIterator() {
  var _state = 0;
  return {
    next : function() {
      return {
        value: _state,
        done: _state++ >= 10
      }
    }
  }
}

var it = createIterator();

var _result;
while ( _result = it.next(), !_result.done ) {
  console.log( _result.value );
}

it = createIterator();
for ( var _res; _res = it.next(), !_res.done; ) {
  console.log( _res.value );
}
```

Funkcja iteratora jeśli zostanie użyta w obiekcie jako wartość składowej **Symbol.iterator**, obiekt uzyskuje możliwość iterowania jego zawartości za pomocą **for-of**.

```
var foo = {
  [Symbol.iterator]: createIterator
}

for ( var f of foo ) {
  console.log(f);
}
```

Warto w tym miejscu przyjrzeć się co się dzieje jeśli sama funkcja generatora nie jest funkcją bezargumentową – jak wtedy zmienić jej użycie w **[Symbol.iterator]**?

[Generator](#) to skrócony sposób zapisu kodu iteratora, dodający zwracanie bieżącej wartości za pomocą **yield**. Iterowanie generatora działa tak samo jak iteratora

```
function* createGenerator() {
  for ( var i=0; i<10; i++ ) {
```



```
        yield i;
    }
}

it = createGenerator();

for ( var _res; _res = it.next(), !_res.done; ) {
    console.log( _res.value );
}

var bar = {
    [Symbol.iterator]: createGenerator
}

for ( var b of bar ) {
    console.log( b );
}
```